

קונטרס

רצון טוב

יגלה מעלת האיש הישראלי הזוכה לרצון טוב, לשוב אליו
יתברך בתשובה אמיתית, ורוצה לחזור למוטב ולקיים את מצוותיו
יתברך, אשר הרצון בעצמו הוא ענין נורא ונפלא מאד.

*

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון,
בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו,
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו.

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אנים ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו,

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי חכמינו
הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש.

*

הובא לדפוס על-ידי

חסידו ברסלב

עיה"ק ירושלים תובב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל צָרִיף
לְחִזְקַ עֲצָמוֹ בְּרִצּוֹנוֹת חֲזָקִים אֵלָיו יִתְבָּרַךְ,
וְלֹא יַעֲזֹב אֶת עֲצָמוֹ בְּשׁוֹם פְּנִים וְאָפֶן, וְכָל
גְּדֻלַּת בַּר יִשְׂרָאֵל הִיא כְּפִי מִדַּת הַרְצוֹן הַטוֹב
שְׁלוֹ, כִּי אִם הָאָדָם מְחִזֵּק עֲצָמוֹ בְּרִצּוֹנוֹת
חֲזָקִים, אָז לֹא יִמְלֹט שְׁלִבְסוּף יִזְכֶּה לְהוֹצִיא
אוֹתָם מִהַפְּכָה אֶל הַפְּעֵל. כִּי הַרְצוֹנוֹת הַטוֹבִים
שֶׁל בַּר יִשְׂרָאֵל עוֹשִׂים רָשָׁם בְּכָל הָעוֹלָמוֹת,
וּבְרִצּוֹן טוֹב שֵׁישׁ לוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם, מְעוֹרָר
כְּנֻגְדוֹ בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים; אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁמְחִזֵּק
עֲצָמוֹ בְּרִצּוֹנוֹת טוֹבִים.

(אמרי מוהר"ש, חלק ב', סימן תקכג)

.א

צָרִיף שְׁתַּדַּע, אֱהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר בְּזָה הָעוֹלָם
הַעֲקָר הוּא הַרְצוֹן, הֵינּוּ שְׁצָרִיף כָּל אָדָם לְהַרְגִיל אֶת
עֲצָמוֹ לְכֶסֶף וְלִהְשִׁתוּקָק וְלִהְתַּנְעֲנַע בְּכָל פַּעַם בְּכָל
שָׁעָה וּבְכָל רֹגַע לְהֵשֵׁם יְתַבְּרָף וּלְתוֹרְתוֹ הַקְּדוּשָׁה,
וְלִקְיִים אֶת מְצוּוֹתָיו, וְצָרִיכִים לְהִתְחַזֵּק מְאֹד מְאֹד בְּדָבָר
זֶה — לְרְצוֹת בְּכָל פַּעַם בְּרְצוֹנוֹת חֲזָקִים, כִּי הָאָדָם
צָרִיף לְהִשְׁתַּדֵּל תָּמִיד שְׂיִהְיֶה לוֹ רְצוֹנוֹת טוֹבִים וְחֲזָקִים
דְּקֻדְשָׁה, הֵינּוּ שְׂיִרְצָה לַעֲשׂוֹת רַק אֶת רְצוֹנוֹ יְתַבְּרָף,
וְיִרְצָה רַק לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֵלָיו יְתַבְּרָף, וְרַבְּנוּ
ו"ל הַפְּלִיג מְאֹד מְאֹד בְּמַעֲלַת הַרְצוֹנוֹת וְהַפְּסוּפִים
אֲחֲרָיו יְתַבְּרָף, וּבְכִפְרוּשׁ אָמַר (עֵינֵי שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן נ"א),
כִּי לַעֲבֹד אֶת הַשֵּׁם יְתַבְּרָף אֵינִי יוֹדֵעַ מִי הִיָּה זֶה שִׁיכוֹל

לומר שיעבד את השם יתברך, ואפלו מלאך ושרף אינו יכול להתפאר שיכול לעבד את השם יתברך, כי הוא אין סוף ברוך הוא, ומה שיך איזו עבודה לעבד את האין סוף? אלא העקר הוא הרצון, שיהיה רצונו לקיים את מצוותיו יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה, לקבל עליו על מלכותו יתברך, כאשר אמר, לקיים את כל דברי תורתו הקדושה שקבל משה רבנו מסיני ומסרה ליהושע ויהושע לזקנים (עין אבות א, א), וכן מדור דור, וזהו העקר בזה העולם — להתחזק ברצונות חזקים לקיים את מצוותיו יתברך בלי שום חכמות ושכל עצמי, רק בדרך קבלת על, וכן יכניס את עצמו בתוך דברי תורתו הקדושה, וירצה להבין תמיד את רצונו יתברך, שזה כלל התורה הקדושה, כי התורה היא אחדותו ורצונו יתברך, וזה עקר התכלית של כל בר ישראל בזה העולם — לזכות להגיע אל שלמות הרצון, שירצה רק לחזר בתשובה אליו יתברך בתמימות ובפשיטות, וכן ירצה לקיים את מצוותיו הקדושות, ולהשיג את תורתו הקדושה שהיא רצונו יתברך, וכל מה שהאדם מכניס את עצמו יותר במדת הרצון, זוכה להתעלות בתכלית העליה, וזו מעלת הצידיקים הגדולים, שהם כל-כף דבוקים בו יתברך, עד שאין להם שום רצון אחר מבלעדי רצונו יתברך,

וְכַל-כֶּף נִכְלָלוּ בְּרָצוֹן הָעֲלִיּוֹן, הֵינּוּ שְׁפָל-כֶּף מִשְׁתּוֹקְקִים
 וְכוֹסֵפִים אַחֲרָיו יִתְבַּרֵּךְ, עַד שְׁאִין לָהֶם שׁוֹם רָצוֹן אַחַר
 מִבְּלָעֲדֵי רָצוֹנוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וּבְזֶה הֵם מִתְעַלִּים בְּמִדְרָגָה אַחַר
 מִדְרָגָה בְּכָל פַּעַם, וְעוֹלָיִם לְמַעְלָה לְמַעְלָה, כִּי הָעֶקֶר
 תְּלוּי בְּרָצוֹן, וְלִהְיוֹת עֶקֶר הִירִידָה וְהַנְּפִילָה שֶׁל הָאָדָם
 הוּא — כְּשֶׁמִּחְזִיר פָּנָיו מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ, חֵס וְשְׁלוֹם, וְאֵינּוּ
 רוֹצֵה לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה וּמִתְיַאֵשׁ לְגַמְרֵי, וְנִדְמָה לוֹ כְּאִלוֹ
 אָבֶד מָנוֹס וְתַקְוָה מִמֶּנּוּ, וְכֵאלוֹ כָּבֵר אֵף פַּעַם לֹא יוּכַל
 לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, וְכֵאלוֹ מִמֶּנּוּ כָּבֵר לֹא יִהְיֶה שׁוֹם
 דָּבָר, שְׁפָל זֶה הוּא הַפּוֹדֵד הָרָצוֹן הָאֲמִתִּי, כִּי פּוֹנֵה
 עֲרָף, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ; וְעַל-כֵּן הָעֶקֶר בְּזֶה
 הָעוֹלָם הוּא הָרָצוֹן, וְכָל הַתִּשְׁוּבָה שְׁאָדָם רוֹצֵה לַחֲזוֹר
 בְּתִשׁוּבָה, זֶה תְּלוּי רַק בְּעִבּוּדַת הָרָצוֹן — כְּפִי הָרָצוֹנוֹת
 וְהַכְּסוּפִים וְהַשְׁתּוֹקְקוֹת אַחֲרָיו יִתְבַּרֵּךְ, וְכָל מִי שֶׁחֲזַק
 יוֹתֵר בְּרָצוֹנוֹת וּבְכְסוּפִים אַחֲרָיו יִתְבַּרֵּךְ, הוּא מְצַלִּיחַ
 יוֹתֵר.

ב.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֲהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, כִּי בְּזֶה הָעוֹלָם
 צָרִיכִים לְהִתְגַּבֵּר בְּכָל מִינֵי הַתְּגַבְרוֹת, וּלְחַזֵּק אֶת עֲצָמוֹ
 בְּכָל מִינֵי הַתְּחַזְּקוֹת, שְׁיִהְיוּ לוֹ תָּמִיד רָצוֹנוֹת טוֹבִים
 וְכְסוּפִים חֲדָשִׁים לְהֵשֵׁם יִתְבַּרֵּךְ, כִּי הָעֶקֶר הוּא הָרָצוֹן, כִּי

הָאָדָם — אִף אִם הוּא כְּמוֹ שֶׁהוּא, וְחָטָא בְּמָה שֶׁחָטָא, וּפָגַם בְּמָה שֶׁפָּגַם, וְקִלְקַל בְּמָה שֶׁקִּלְקַל, וְעַדִּין עוֹבֵר עָלָיו מַה שֶׁעוֹבֵר, שְׁנוּפֵל בְּכָל פַּעַם בְּלִכְלוּף אַחַר, עִם כָּל זֹאת כָּל זְמַן שֶׁאֵינוֹ מֵיֵאֵשׁ אֶת עֲצָמוֹ, וּמִתְגַּבֵּר בְּרִצּוֹנוֹת טוֹבִים לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ וּלְתוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה וּלְקִיּוּם מְצוּוֹתָיו הַקְּדוּשׁוֹת, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא מוֹסִיף כַּח לְמַעְלָה, וְנִמְשָׁכֵת הָאֶרֶת הָרִצּוֹן בְּעוֹלָם, שְׂזוֹ עֲבוֹדַת הַצְּדִיקִים הַקְּדוּשִׁים — שֶׁמְמַשִּׁיכִים תָּמִיד בְּעוֹלָם הָאֶרֶת הָרִצּוֹן, הֵינּוּ שְׂמַגְלִים לְכָלֵל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר הָעֶקֶר בְּזֶה הָעוֹלָם הוּא הַ"רִצּוֹן טוֹב", שֶׁתָּמִיד יִרְצֶה רַק רִצּוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, וְלֹא יִרְצֶה רִצּוֹן אַחַר, וְאֶפְלוּ שְׂמַנַּח עַדִּין בְּמָקוֹם שְׂמַנַּח, וּמִתְלַכְּלוֹךְ בְּכָל פַּעַם בְּלִכְלוּכִים וּבִזְהָמוֹת, עִם כָּל זֹאת כָּל זְמַן שֶׁאֵינוֹ מֵיֵאֵשׁ אֶת עֲצָמוֹ מִהַ"רִצּוֹן הַטוֹב" לַחֲזוֹר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, עַדִּין יֵשׁ לוֹ תִקְוָה גְּדוּלָה לְתַקֵּן הַכֹּל, וְאֶפְלוּ אָדָם שְׁנַפֵּל כָּבֵד בְּמָקוֹם שְׁנַפֵּל, וְנִכְשָׁל וּבָא כָּבֵד לְשִׁמְד, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, בְּכַח הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים הוּא יְכוּל גַּם-כֵּן לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה אֲמִתִּית, וְלַעֲלוֹת אֶל תְּכֵלִית הָרִצּוֹן הָעֲלִיּוֹן, שֶׁיִּשְׁתַּוְּקַק תָּמִיד אַחֲרָיו יִתְבָּרַךְ בְּכִסּוּפִים כְּאֵלוֹ, עַד שֶׁיִּהְיֶה מוּכָן לְמָסַר אֶת נַפְשׁוֹ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם, כִּי גְדֹל מַעֲלַת הַצְּדִיקִים הַגְּבוּהִים בְּמַעְלָה נִשְׁגָּבָה מְאֹד, אִי אֶפְשָׁר לְתַאֵר וּלְשַׁעַר כָּלֵל, כִּי הַצְּדִיקִים כָּל יְמֵיהֶם מוֹסְרִים אֶת נַפְשָׁם רַק אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְתָמִיד הֵם מִתְגַּבְּרִים

בהשתוקקות, ברצונות ובכסופים חדשים אליו יתברך, ואין להם שום רצון אחר מבלעדי רצונו יתברך, ותמיד רוצים רק להכליל בו יתברך, ובכח הזה הם יכולים להוריד את עצמם אל הכי גרועים והכי נפולים, עד שאפלו נשמות כאלו, שנפלו לשמד ממש, רחמנא לישזבן, עם כל זאת עם כל כחם הגדול הם יכולים להוציא גם אותן משמד, ולהביאן אל הרצון העליון, שהוא רעוא דרעוין, ולהחזיר אותם בתשובה אמתית, והכל בכח הרצון דקדושה, כי הרצון הוא עולם החרות, כי על כל דבר יכול הבעל-דבר למנע ולעכב את האדם, ובפרט מי שכבר חטא במה שחטא, מכל שכן מי שכבר נפל לשמד, רחמנא לישזבן, אזי הבעל-דבר מסבב עמו ואומר לו: ראה וגם ראה לאיזה מקום נפלת ונשלכת, ובודהאי אין לך כבר תקוה, ועליך להתיאש, עם כל זאת הצדיקים כל-כך גדולים, שיכולים להאיר גם בנשמות נפולות כאלו הארת הרצון, שגם הן יכולות עדין לשוב אליו יתברך, ולהכליל ברעוא דרעוין, רצון שברצונות; אשרי מי שזוכה להתקרב אל צדיקים קדושים כאלו, שיכולים להאיר גם בו הרצון העליון, שתמיד ירצה וישתוקק רק אחריו יתברך.

ג.

צָרִיף שְׁתַּדַּע, אֱהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר עָקַר תַּכְלִית הַטּוֹב שֶׁל הַנְּשָׁמָה הַקְּדוּשָׁה בְּזֶה הָעוֹלָם הוּא שְׁתַּזְכָּה לְתַכְלִית שְׁלֵמוֹת הַרְצוֹן, שֶׁהִיא בְּחִינַת רְצוֹן שְׁבַרְצוֹנוֹת, שְׁתַּזְכָּה הַנְּשָׁמָה שִׁיְהִיו לָהּ רְצוֹנוֹת חֲזָקִים אֲמִתִּיִּים לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ, עַד שְׁתַּזְכָּה לְהַפְלִיל בְּרַעְוָא דְרַעְוִין, שֶׁהוּא רְצוֹן שְׁבַרְצוֹנוֹת, שְׂזוּהֵי הַשְּׁלֵמוֹת וְהַמַּעֲלָה הָעֲלִיוֹנָה מְכַל הַמַּעֲלוֹת, כְּמוֹ שְׁמַצִּינוּ שְׁמִשָּׁה רַבְּנוּ, עָלִיו הַשְּׁלוֹם, שֶׁהוּא מִבְּחַר הַמִּין הָאָנוּשִׁי, וּמִי לָנוּ גְדוֹל מִמִּשָּׁה רַבֵּן שֶׁל כָּל הַנְּבִיאִים וְהַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים שֶׁל כָּל הַדּוֹרוֹת, וּבִסוּף בְּעֵת הַסְּתַלְקוֹתוֹ, שָׂאז זָכָה בְּוֹדָאֵי לְתַכְלִית שְׁלֵמוֹת הַמַּעֲלָה, שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג, וְכָל עָקַר עֲצָם הַפְּלִגַּת מַעֲלָתוֹ הוּא שְׂזָכָה בְּעֵת הַסְּתַלְקוֹתוֹ הַקְּדוּשָׁה לְהַפְלִיל בְּרַעְוָא דְרַעְוִין, שֶׁהוּא רְצוֹן שְׁבַרְצוֹנוֹת, כְּמַבְאָר בְּזֶהר הַקְּדוּשׁ (פְּרָשַׁת תְּרוּמָה), שֶׁהַסְּתַלְקוֹת מִשָּׁה הֵיְתָה בְּשִׁבְתָּ בְּמִנְחָה בְּרַעְוָא דְרַעְוִין, נִמְצָא, שֶׁשְּׁלֵמוֹת הַרְצוֹן הִיא גְבוּהָה מִן הַכֹּל, וְכָל עָקַר הַתַּכְלִית שֶׁל כָּל הַתּוֹרָה וְהַמַּצּוֹת הוּא לְזָכוֹת לְרְצוֹן וְלְהַפְלִיל בְּרַצוֹן הָעֲלִיוֹן, כִּי מִשָּׁה רַבְּנוּ הוּא בְּעֲצָמוֹ בְּחִינַת הַתּוֹרָה וְהַמַּצּוֹת, וְעַל-כֵּן מִשָּׁה רַבְּנוּ בְּגִימְטְרִיָּה תְּרִי"ג, כִּי הוּא בְּעֲצָמוֹ בְּחִינַת כָּלִיּוֹת תְּרִי"ג מַצּוֹת הַתּוֹרָה, וְתַכְלִית שְׁלֵמוֹת מַעֲלַת מִשָּׁה רַבְּנוּ הִיא, שְׁנִכְלָל בְּרַצוֹן שְׁבַרְצוֹנוֹת, בְּרַעְוָא

דִּרְעוּיִן, נִמְצָא, שְׁתַּכְלִית כָּל הַמְצוּוֹת שֶׁהֵן בְּחִינַת מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, עֵקֶר הַתַּכְלִית הוּא לְזִכּוֹת לְרִצּוֹן בְּשִׁלְמוֹת, שֶׁהוּא בְּחִינַת רִצּוֹן שְׁבָרְצוֹנוֹת, כִּי כָּל הַמְצוּוֹת אָנוּ עוֹשִׂים שִׁיְהִי לְרִצּוֹן לְפָנָיו, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (סִפְרֵי פִּנְחָס כח, ח): "נַחַת רוּחַ לְפָנָי שֶׁאִמְרָתִי וְנַעֲשֶׂה רִצּוֹנִי", הֵינּוּ שְׁנִזְכָּה עַל-יְדֵי הַמְצוּוֹת לְהַכְלִיל בְּרִצּוֹן הָעֲלִיּוֹן, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַסְּתַלְקוֹת מֹשֶׁה שֶׁהוּא כָּלְלִיּוֹת הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת, כִּי עֵקֶר יְרִידַת הַנְּשֻׁמָּה לְזֶה הָעוֹלָם הָעֶכוּר וְהַשְּׁפֵל הוּא רַק בְּשִׁבִיל הָרִצּוֹן, כְּדֵי שְׁנִזְכָּה לְרִצּוֹן בְּשִׁלְמוֹת, וּבְשִׁבִיל זֶה הַכְּרָחָה הַנְּשֻׁמָּה לִירֵד וּלְהִתְרַחֵק מִמָּקוֹם מַעְלָתָהּ, וּלְבּוֹא לְעוֹלָם הַגְּשָׁמִי הָעֶכוּר וְהַשְּׁפֵל, וּלְהִתְלַבֵּשׁ בְּגוֹף גְּשָׁמִי בְּחֹמֶר עֵב וּמִגָּשֶׁם בְּזֶה עוֹלָם הָעֲשִׂיָּה בְּתַכְלִית הָרַחוּק מִמָּקוֹם כְּבוֹדָהּ, וְכָל זֶה הִיָּה בְּשִׁבִיל הָרִצּוֹן, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ רָצָה לְזִכּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל, שִׁיִּזְכּוּ לְכָל טוֹב, לְטוֹב אֲמִתִּי בְּשִׁלְמוֹת הָעוֹלָה עַל הַכֹּל, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יוֹדֵעַ שֶׁעֵקֶר תַּכְלִית הַטוֹב הוּא לְזִכּוֹת לְרִצּוֹן בְּשִׁלְמוֹת.

עַל-כֵּן הַכְּרָחָה הַנְּשֻׁמָּה לְהִתְרַחֵק מִמָּקוֹם כְּבוֹדָהּ, וּלִירֵד לְזֶה הָעוֹלָם הַגְּשָׁמִי, כְּדֵי שִׁיִּתְגַּבֵּר הָרִצּוֹן בְּיֹתֵר, כִּי זֶה יְדוּעַ בְּחֹשׁ, שֶׁכָּל מֶה שֶׁנִּתְרַחֵקִים יוֹתֵר, מִתְגַּבֵּר הָרִצּוֹן בְּיֹתֵר, כִּי הַבֵּן — כָּל זְמַן שֶׁהוּא אֶצֶל אָבִיו,

אף-על-פי שאהבתו חזקה מאד, אף-על-פי-כן אין שיף לומר שיש לו רצון וגעגועים לאביו, מאחר שהוא אצלו תמיד, אבל כשהבן נוסע מאביו לאיזה מקום, אז הוא מתגעגע ברצון חזק לאביו, וכל מה שהבן נתרחק יותר מאביו, מתגברים ביותר הרצונות והכסופים והגעגועים לאביו, ועל-כך הכרחה הנשמה לירד ממקומה הגבה מאד מאד, ולהתלבש בזה העולם הגשמי הרחוק בתכלית הרחוק משרש נשמת ישראל, כדי שיתגבר הרצון של הנשמה ביותר, מחמת שהיא רחוקה מאד משלחן אביה, כי כל מה שרחוק יותר מאביו מתגבר הרצון יותר, ובאמת זה עקר הנסיון והבחירה של האדם, כי באמת כל מה שרחוקים יותר, הרצון מתגבר ביותר, וכל זמן שהרצון בשלמות פראוי, בודאי יזכה על-ידי זו ההתרחקות דיקא למעלה נפלאה, כי יזכה להכלל ברצון העליון, ברצון שברצונות על-ידי רצונו החזק מאד, שזכה בזה העולם הרחוק דיקא, כי דיקא מחמת גדל ההתרחקות זכה לרצון חזק בשלמות, אשר רק בשביל זה ירד לזה העולם, כדי לזכות פאן דיקא לרצון העליון, מחמת שזה העולם רחוק ביותר בתכלית הרחוק, אבל השם יתברך נתן בחירה לאדם, ועל-כך "את זה לעמת זה עשה אלקים" (קהלת ז, ד), כי פרא בזה העולם כמה דברים, והלביש בהם חיותו

יתברך, ונתן בחירה לאדם, דהינו שיש גם רצונות
 לתאוות העולם הזה, שאלו הרצונות הם מתנגדים
 כנגד רצון דקדשה, כי עקר כל התאוות הם רצונות
 נפולים, ועל-כן נקראות "תאוות" — שהן בחינת
 חמדה ורצון, וכשמתגברות, חס ושלום, התאוות של
 העולם הזה שהם רצונות דסטרא אחרא, אזי, חס
 ושלום, נפגם הרצון דקדשה, עד שחס ושלום, יכול
 לשפח לגמרי את הרצון דקדשה, עד שישפח מלכסף
 ולהשתוקק להשם יתברך, ובאמת השם יתברך ברא את
 כל הדברים שבעולם הזה שיש לאדם תאוה אליהם,
 ברא הכל לטובתנו, בשביל קיום האדם, כי באמת לא
 היה אפשר לאדם להתקיים בעולם הזה אפלו שעה קלה
 לגדל הרצון והכסופים והשתוקקות הנשמה הקדושה
 שבאדם, אשר היא משתוקקת תמיד לשוב אל דודה
 למקור מחצבתה, ברצון חזק ותקיף מאד, כי שרש
 הנשמה למעלה הוא ממקור הרצון, מבחינת רעוא
 דרעוין, שהוא שרש נשמות ישראל הכלולות במשה
 רבנו, אשר טבע הנשמה תמיד לכסף ברצון חזק
 מאד להשם יתברך, בפרט בבואה לעולם הזה השפל
 והגשמי, הרחוק בתכלית הרחוק ממקום קדשתה,
 אשר מחמת זה מתגבר כאן בעולם הזה הרצון יותר
 ויותר; ועל-כן מגדל הפלגת עצם הרצון החזק שיש

לְנִשְׁמָה בְּעוֹלָם הַזֶּה לְשׁוּב לְמַעַלָּה לְשִׁרְשָׁה, אִי אֶפְשָׁר
הִיָּה לְנִשְׁמָה שְׁתַּתְקִים בַּגּוֹף אֲפֹלוּ שָׁעָה קָלָה, עַל-כֵּן
"לְמַחְיָה שְׁלַח אֱלֹקִים" (עֵין בְּרֵאשִׁית מַה, ה) כָּל עֲנִינֵי
אֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה וְכִיּוֹצֵא, אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹקִים בְּזֶה הָעוֹלָם,
אֲשֶׁר עַל יְדֵיהֶם יְכוּלָה הַנִּשְׁמָה לְהִתְקִים בַּגּוֹף בְּזֶה
הָעוֹלָם, כִּי בְּכָל הַתְּאוּוֹת שֶׁבְּזֶה הָעוֹלָם מְלַבְּשִׁים רְצוֹנוֹת
עֲלִיוֹנִים, כִּי יֵשׁ בְּכֻלָּם נִצּוּצוֹת קְדוּשִׁים עֲלִיוֹנִים שֶׁהֵם
נִמְשָׁכִין מִהָרְצוֹן הָעֲלִיּוֹן, וּמִחֲמַת שֶׁהַנִּשְׁמָה מוֹצֵאת
גַּם בְּזֶה הָעוֹלָם רְצוֹנוֹת עֲלִיוֹנִים הַמְּלַבְּשִׁים בְּכָל דְּבָר,
עַל-כֵּן הִיא מְחַפֶּה קָצֵת לְהִתְמַהֵמָה בְּזֶה הָעוֹלָם, כְּדִי
לְהַעֲלוֹת אֵלָיו הָרְצוֹנוֹת, כְּדִי שְׁיִתְּוֹסֵף עָלֶיהָ אֹר הָרְצוֹן
יֹתֵר וְיֹתֵר, עַל-יְדֵי שֶׁתּוֹכָה לְהַעֲלוֹת כָּל הָרְצוֹנוֹת
הַנִּפְּוִלִים הַמְּלַבְּשִׁים בְּכָל עֶסְקֵי הָעוֹלָם הַזֶּה בְּאֲכִילָה
וּשְׁתִּיָּה וְכִיּוֹצֵא ;

נִמְצָא, שֶׁבְּאִמַּת כָּל הַדְּבָרִים שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה
שֵׁשׁ לְאָדָם רְצוֹן וְתַאֲוָה אֵלֵיהֶם, הַכֹּל הוּא לְטוֹבָה
בְּשִׁבִיל קִיּוּם הָעוֹלָם, וְעַל-כֵּן מִתְקַיֶּמֶת נֶפֶשׁ הָאָדָם
בְּקִרְבּוֹ עַל-יְדֵי אֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה, מִחֲמַת שֶׁבָּהֶם מְלַבְּשִׁים
רְצוֹנוֹת עֲלִיוֹנִים, אֲשֶׁר רַק עַל-יְדֵי-זֶה יֵשׁ קִיּוּם
לְנִשְׁמָה בְּזֶה הָעוֹלָם, מִחֲמַת שֶׁמוֹצֵאת גַּם כָּאֵן
רְצוֹנוֹת עֲלִיוֹנִים, אֲבָל מִחֲמַת שֶׁאֵלָיו הָרְצוֹנוֹת מְלַבְּשִׁים

בדברים גשמיים, יש בהם אחיזת הסטרא אחרא, על-כן צריך האדם להתגבר מאד שלא יפל לתאוה לרצון גשמי, אשר על-ידי-זה, חס ושלום, יהיה נפגם הרצון דקדושה; על-כן צריכים להסתפק במועט מאד בכל עניני העולם הזה, ואפלו מעט המכרח צריכין להתגבר מאד מאד, שיהיה בקדושה ובטהרה, באפן שלא יהיה נפגם על-ידי-זה הרצון דקדושה, רק אדרבה על-ידי כל מה שאוכל ושותה וכיוצא יזכה לרצון דקדושה יותר ויותר, כמו שאמר רבנו ז"ל, שמי שזוכה יכול לקבל בעת האכילה ודיקא הארת הרצון, נמצא שהכלל הוא הרצון להשם יתברך, אשר רק בשביל זה בא האדם לעולם הזה, והוא עקר התכלית של האדם, וזה בחינת תשובה שגדולה מאד, עד שיכולים לזכות על-ידי התשובה שיתפכו העוונות לזכויות, וזהו בחינת ירידה קדם העליה, שקדם שיש לאדם עליה בעבודת השם צריך שתהיה לו ירידה קדם העליה, פי הירידה היא תכלית העליה, ולכאורה הדבר תמוה, ואינו מובן — מדוע על-ידי הירידה דיקא יזכה לעליה, אף על-פי כל זה שהסברנו מובן היטב, כי עקר מה שבא האדם לעולם הזה הוא בשביל הרצון, אשר בשביל זה הכרחה הנשמה לירד לזה העולם הרחוק ביותר, כדי שיתגבר הרצון ביותר

לגדל ההתרחקות, על-כן כְּשִׁינֵרד וְנופֵל, חס וְשָׁלוֹם, לאִיזו תִּאָוֶה או עֲבָרָה, וְאִז נִתְרַחַק יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וְאִז אִם זוֹכָה אַחֲר־כֵּן לְהִזְכִּיר לְעֲצֻמוֹ וְלָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ, אֲזִי אַחֲר־כֵּן בְּוִדְאֵי מִתְגַּבֵּר הָרִצוֹן יוֹתֵר וְיוֹתֵר, מִחֲמַת שְׂיִוִדֵעַ בְּעֲצֻמוֹ גְּדֵל רַחֲוִקוֹ מֵהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ, עַל-יְדֵי רַבּוּי עֲוֹנוֹתָיו, עַל-כֵּן בְּוִדְאֵי רְצוֹנוֹ חִזַּק וְתִקְיָף וְאִמִּיץ מְאֹד מְאֹד לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ בְּלִי שְׁעוֹר וְעֵרָף, וְעַל-כֵּן יָכוֹל לְזַכּוֹת עַל-יְדֵי-זֶה דִּיקָא לְמַעְלָה יִתְרָה, כִּי "בְּמָקוֹם שֶׁבְּעֲלֵי תִשׁוּבָה עוֹמְדִים שָׁם, צְדִיקִים [גְּמוּרִים] אֵינָם עוֹמְדִים שָׁם" (בְּרֻכּוֹת לד:), כִּי הֵם זוֹכִים לְרִצוֹן חִזַּק יוֹתֵר מִחֲמַת שְׁנִתְרַחֲקוּ יוֹתֵר, וְעַל-כֵּן קִדְּם שֶׁהָאָדָם צָרִיף לְעֵלוֹת לְעֲלִיָּה גְּדוּלָּה יוֹתֵר, צָרִיף שְׁתַּהֲיָה לוֹ יְרִידָה מִקִּדְּם, כִּי כָּל הָעֲלִיּוֹת וְהַמְּדַרְגּוֹת הֵן בְּבַחֲיֵנַת הָרִצוֹן כַּמוֹכֵן מִדְּבַרֵי רַבְּנֵי ז"ל, וְעַל-כֵּן כְּשֶׁהָאָדָם צָרִיף לְעֵלוֹת לְעֲלִיָּה גְּדוּלָּה יוֹתֵר, הֵינּוּ שְׂיִזְכָּה לְרִצוֹן יוֹתֵר וְיוֹתֵר, בְּוִדְאֵי צָרִיף שְׁתַּהֲיָה לוֹ יְרִידָה קִדְּם הָעֲלִיָּה, כְּדִי שְׂיִתְגַּבֵּר הָרִצוֹן בְּיוֹתֵר, שְׂעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכָּה לְעֲלִיָּה לְמַדְרָגָה גְּבוּהָה יוֹתֵר, כִּי הַתְּגַבְּרוֹת הָרִצוֹן יוֹתֵר זֹהֵי בְּעֲצֻמָּה הָעֲלִיָּה, וּבְאַמֶּת כְּשֵׁישׁ לְאָדָם יְרִידָה קִדְּם הָעֲלִיָּה, הוּא אִז בְּסִפְנָה עֲצוּמָה, כִּי הִרְבָּה נִשְׁקָעוּ בִּירִידָתָם, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, כַּמוֹבָא בְּסִפְרִים, כִּי אָף-עַל-פִּי שְׂעַל-יְדֵי הִירִידָה

וזה התרחקות מתגבר הרצון ביותר, הינו רק אם יזכה לזכר את מעלתו ולבלי לשכח לכסף ברצון חזק תמיד להשם יתברך, אבל יכול להיות, שעל-ידי שירד ונתרחק, ישכח, חס ושלום, את השם יתברך ויפל לרצונות דסטרא אחרא, שהם תאוות העולם הזה, עד שיוכל לשכח את הרצון דקדושה לגמרי, ועל-כן באמת בודאי אשרי מי שלא חטא (ספה נג.), כי גם האדם מה שהוא מלבש בעולם הזה לבד, הוא גם-כן בסכנה גדולה, שיוכל לשכח את הרצון דקדושה, חס ושלום, על-ידי הרצונות הפגומים של העולם הזה, אפלו על-ידי הרצונות של התר, מכל שפן וכל שפן שחס ושלום, נכשל באיזה עון וחסא, ונתרחק יותר ויותר, בודאי הוא מסכן מאד, כי יכול, חס ושלום, לשכח לגמרי את הרצון דקדושה, מחמת שנתרחק מאד, אבל מי שכבר נכשל באיזה חטא ועון, ואפלו אם הרבה לפשע מאד מאד, ואפלו אם עשה מה שעשה, אף-על-פי-כן אם יתגבר בעצמו על-כל-פנים לבלי לשכח את השם יתברך, ועל-כל-פנים יזכיר לעצמו בכל פעם, וירגיל את עצמו לכסף ולהשתוקק להשם יתברך ברצון חזק תמיד, זה עקר התשובה ויכול לזכות על-ידי-זה לעליה גדולה, וכל העוונות יתהפכו לזכיות, כי יכול לזכות לרצון חזק מאד מאד

מִחֲמַת שְׁנַתְרַחֵק יוֹתֵר, וְהַכָּלֵל הוּא שְׂאִין שׁוּם יְאוּשׁ
 בְּעוֹלָם כָּלֵל (לְקוּיֵי-מוֹהַרְוֵן, חֶלֶק ב', סִימָן עח), וְאַפְלוּ
 אִם הָאָדָם הוּא כְּמוֹ שֶׁהוּא, כָּל זְמַן שְׂעֵדִין הוּא זוֹכֵר
 אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וַיֵּשׁ לוֹ רְצוֹן לְשׁוֹב אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ,
 אֶף-עַל-פִּי שְׂזָה כְּמָה אֲשֶׁר הוּא כּוֹסֵף לְשׁוֹב אֵלָיו
 יִתְבָּרֵךְ, וְעֵדִין לֹא זָכָה לְתִשׁוּבָה, אֲדַרְבָּה פָּגַם יוֹתֵר
 וְהוֹסִיף חֲטָא עַל פֶּשַׁע, חֶסֶם וְשִׁלּוּם, אֶף-עַל-פִּי-כֵן יִחְזַק
 עֲצָמוֹ בְּרְצוֹן יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וַיִּרְגֵּיל עֲצָמוֹ בְּכָל יַעַת לְכֹסֵף
 וְלִהְשִׁתוֹקֵק לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ תָּמִיד בְּכָל יַעַת, וְעַל-יַדֵּי-זֶה
 בְּוֹדָאֵי סוּף כָּל סוּף יִזְכָּה לְצֵאת מִשְׁטִיּוֹתָיו, וַיִּזְכָּה
 בְּוֹדָאֵי לְתִשׁוּבָה בְּלֵי סָפֵק, וְדַרְךָ זוֹ הִיא עֲצָה טוֹבָה
 וְנִכּוֹנָה לְכָל אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם מְגֹדוֹל וְעַד קָטָן, הֵן צַדִּיק
 גְּדוֹל מְאֹד, אוֹ אִישׁ כְּשֶׁר בְּאַמַּת הַצָּרִיף לְצֵאת מִדְּרָגָה
 לְדְרָגָה גְּבוּהָה יוֹתֵר, וְהֵן אֲנָשִׁים הַקְּטָנִים בְּמַעְלָה מְאֹד,
 וְאַפְלוּ הַמְּנַחִים בְּשִׂאוֹל תַּחֲתִיּוֹת הַמְּלַכְלָכִים בְּמַעֲשִׂים
 רָעִים מְאֹד, אֶף-עַל-פִּי-כֵן עַל-יַדֵּי בְּחִינַת רְצוֹן, הַכֹּל
 יְכוּלִים לְעֵלוֹת מִתְּכֵלִית הַדִּיּוֹטָה הַתַּחֲתוֹנָה עַד רוּם
 הַמַּעְלוֹת, וְאִי אֶפְשָׁר לְבָאֵר בְּכֹתֵב עֲצָם מַעְלַת הַרְצוֹן
 וְהַכְּסוּפִים דְּקֻדְשָׁה כְּפִי מַה שֶׁהִבְנוּ מִדְּבָרֵי רַבְּנוּ ז"ל,
 כְּפִי מַה שֶׁזָּכִינוּ לְשִׁמְעַע מִפִּי הַקְּדוֹשׁ בְּעֲצָמוֹ, כִּי בְּכֹתֵב
 אִי אֶפְשָׁר לְבָאֵר אֶפְלוּ קֶצֶה אֶפְלוּ חֶלֶק מְאֻלָּף, וּכְבָר
 גְּלָה כְּמָה וְכְמָה תּוֹרוֹת גְּבוּהוֹת עַל זֶה, אֲשֶׁר נִדְּפְסוּ

כָּבֵר, אָבֵל יוֹתֵר מִזֶּה הִבְנוּ מִפִּי הַקְדוֹשׁ וּמִתְנוּעוֹתָיו
הַקְדוֹשׁוֹת וּמִרְמִזּוֹ הַנִּפְלְאִים, בָּעֵת שֶׁדִּבֶּר מִזֶּה כַּמָּה
וְכַמָּה פְּעָמִים, וְצָרִיךְ כָּל אָדָם כְּפִי מֵה שֶׁהוּא לְהִרְגִיל
עֲצָמוֹ מְאֹד בְּזֶה לְכֹסֶף וּלְהִשְׁתַּוְּקֶק תָּמִיד לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ
בְּרִצּוֹן חֲזָק וְתַקִּיף, וְדַבֵּר זֶה יְכוּל בְּיָדָאֵי כָּל אָדָם
לְקַיֵּם אֲפִלוּ הַפְּחוֹת שֶׁבְּפְחוֹתַיִם, וְאֵי אֶפְשָׁר לְקַלְקֵל
וּלְסֹתֵר עֲצָה זֹאת בְּשׁוּם אִפְּן, מִי שִׁירְצָה לְקַיְמָה,
כִּי בִשְׁלֵמָא, כָּל הַדְּבָרִים וְהַעֲצוֹת שֶׁבְּעוֹלָם יְכוּל
הַבַּעַל-דְּבָר לְהִתְגַּבֵּר לְבָלֵי לְהַנִּיחַ אֶת הָאָדָם לַעֲשׂוֹתָם,
אָבֵל רִצּוֹן לְבַד, זֶה אֵי אֶפְשָׁר לְסֹתֵר בְּשׁוּם אִפְּן,
כִּי יִהְיֶה אֵיךְ שִׁיְהִיֶּה אֶף-עַל-פִּי-כֵן אֲנִי רוֹצֵה לְשׁוּב
לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ בְּרִצּוֹן חֲזָק, כִּי מִי פְתִי וּמִשְׁנַע שֶׁלֹּא
יִרְצָה אֶת הַטוֹב הָאֱמִתִּי וְהַנֶּצְחִי, רַק שֶׁקָּשָׁה לוֹ
לְהִתְגַּבֵּר עַל מֵה שֶׁצָּרִיךְ לְהִתְגַּבֵּר, אָבֵל עַל-כָּל-פְּנִים
הַרִצּוֹן שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל הַמְּאֲמִינִים בְּהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ בְּיָדָאֵי
חֲזָק מְאֹד מְאֹד לְשׁוּב אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, רַק מִחֲמַת שְׂאִין
יּוֹדְעִין מַעֲלַת הַרִצּוֹן — שֶׁהַרִצּוֹן בְּעֲצָמוֹ טוֹב מְאֹד,
עַל-כֵּן כְּשֶׁרוֹאִין שֶׁכָּל פַּעַם רָצוּ בְּרִצּוֹן חֲזָק לְהֵשֵׁם
יִתְבָּרֵךְ, וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן עֲדִין לֹא זָכוּ לַעֲבוֹדַת הֵשֵׁם
יִתְבָּרֵךְ, וְגַם קָצַת פְּגָמוֹ יוֹתֵר, עַל-כֵּן הֵם מִתְיַאֲשָׁים
בְּעֲצָמָם, וְשׁוֹכְחִים לְכֹסֶף יוֹתֵר, עַד שֶׁנִּתְעַלֵּם הַרִצּוֹן
אֲצֵלָם, וּבִאֲמַת זֶה הַפְּגָם קָשָׁה יוֹתֵר מִן הַכֹּל, כִּי

אִיךָ שֶׁהוּא עַל כָּל פְּנִים אֵל יִרְפָּה אֶת הַרְצוֹן, וְלֹא יִטֵּשׁ וְלֹא יַעֲזֹב אֶת הַרְצוֹן, אֲדַרְבָּה יִרְגִיל עֲצֻמוֹ לְכֹסֶף וְלִהְשִׁתוּקָה בְּכָל פַּעַם בְּרְצוֹן חֲזָק יוֹתֵר וְיוֹתֵר לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ, וְזֶה הַרְצוֹן בְּעֲצֻמוֹ טוֹב מְאֹד, וְיִכּוֹל לְזַכּוֹת עַל-יְדֵי-זֶה לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת, וְלַעֲלוֹת לְכָל הַמַּעֲלוֹת דִּקְדוּשָׁה; וְעַל-כֵּן רְאֵה, אֱהוּבִי, בְּנִי, לְהִיּוֹת חֲזָק בְּעִבּוּדָה הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה שֶׁל "רְצוֹן טוֹב", וְאַפְלוֹ שְׁנַפְלֵת עֲכָשׁוּ בְּמָקוֹם שְׁנַפְלֵת, וְנִתְלַכְלַכְתָּ אִיךָ שְׁנִתְלַכְלַכְתָּ, עִם כָּל זֹאת תַּעֲשֶׂה בְּכָל פַּעַם הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה לְרִצוֹת בְּ"רְצוֹן טוֹב" לְשׁוֹב אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְאִז עַל-יְדֵי תַקְוָה הַ"רְצוֹן טוֹב" שְׁיִהְיֶה לְךָ, תְּזַכֶּה בְּאַמֶּת לְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה אֲמִתִּית.

ד.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֱהוּבִי, בְּנִי, אֲשֶׁר עֵקֶר קְדוּשַׁת הָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, וְעֵקֶר עִבּוּדָתוֹ הִיא רַק הַרְצוֹן וְהַכְּסוּפִים דִּקְדוּשָׁה, שְׁצָרִיךְ לְהִתְגַּבֵּר שְׁיִהְיֶה לוֹ תְּמִיד רְצוֹנוֹת חֲזָקִים וְכְסוּפִים גְּדוֹלִים לְעִבּוּדַת הֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ, כִּי אִי אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת בְּשׁוּם דָּבָר שְׁבִקְדוּשָׁה, כִּי אִם עַל-יְדֵי זֶה, הֵינּוּ עַל-יְדֵי רְצוֹן וְהִשְׁתַּוְּקוּת וְחֻשָּׁק וְכְסוּפִים וְגִעְגּוּעִים חֲזָקִים, וְלֹא יִרְפָּה אֶת הַרְצוֹן בְּשׁוּם אִפְּן, רַק כָּל מָה שֶׁהַמְּנִיעָה מִתְּגַבְּרַת בְּיוֹתֵר, יִרְאֶה לְהִתְגַּבֵּר

בְּחֶשֶׁק וּבְכִסּוּפִים גְּדוּלִים כָּל-כֶּף, עַד שְׂיִזְכָּה לְהוֹצִיא
 מֵהַכַּח אֶל הַפְּעַל אֶת הַמְצוּה אוֹ הַדְּבָר שֶׁבְקִדְשָׁה שְׁרוּצָה
 לַעֲשׂוֹת, וְאַחַר-כֵּן יִתְגַּבֵּר בְּעֶצְמוֹ בְּרִצּוֹנוֹת חֲזָקִים עוֹד
 יוֹתֵר, עַד שְׂיִזְכָּה גַם לִשְׁאֵר דְּבָרִים שֶׁבְקִדְשָׁה שֶׁהֵם
 בְּבַחֲיִנַת "גְּבוּהַ יוֹתֵר", וְכֵן לְעוֹלָם, וְעַקֵּר הַהִתְפָּאָרוֹת
 מֵהַשֵּׁשׁ יִתְבָּרֵךְ מִתְפָּאֵר עִם נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, הָעַקֵּר
 הוּא בְּעִזּוֹת וּבְעֵקֶשׁנוֹת דְּקִדְשָׁה שְׁלָהֶם, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה
 עַקֵּר קִבְּלַת הַתּוֹרָה, הֵינּוּ שְׁלֵא זָכוּ יִשְׂרָאֵל לְקִבְּלַת
 הַתּוֹרָה, כִּי אִם עַל-יְדֵי מִדַּת הָעִזּוֹת, שֶׁתִּכְּף-וּמִיָּד אָמְרוּ
 בְּפֹה מָלֵא: "נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע", שֶׁהִיא כָּלֵל הַהִתְפָּאָרוֹת,
 וְעַקֵּר הָעִזּוֹת וְהָעֵקֶשׁנוֹת הוּא בְּרִצּוֹן, שְׂיִהְיֶה עֵקֶשׁן גְּדוּל
 בְּרִצּוֹן, שְׁלֵא יַעֲזֹב וְלֹא יִרְפֶּה אֶת הַרְצוֹן דְּקִדְשָׁה שְׁלוֹ
 מִשׁוּם מְנִיעָה בְּעוֹלָם, כִּי אֶפְלוּ אִם יִהְיֶה עֵקֶשׁן גְּדוּל
 בְּיוֹתֵר בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם, אֶף-עַל-פִּי-כֵן בּוֹדָאֵי יֵשׁ מְנִיעוֹת
 כְּאֵלוֹ שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְאָדָם לְשׁוֹבְרָן, לְמַשָּׁל: כְּשֶׁהָאָדָם
 רוּצָה לְנִסֵּעַ לְצַדִּיק אוֹ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וַיֵּשׁ לוֹ עַל זֶה
 אֵילוֹ מְנִיעוֹת רַבּוֹת וְעִצּוֹמוֹת, וְהוּא מִתְגַּבֵּר וּמְשַׁבֵּר אֶת
 הַכָּל, אֶף-עַל-פִּי-כֵן אִם מִתְגַּבְּרַת מִדַּת הַדִּין לְמוֹנְעוֹ, חֵס
 וְשָׁלוֹם, יְכוּלִים לְמוֹנְעוֹ, חֵס וְשָׁלוֹם, בְּמְנִיעוֹת כְּאֵלוֹ,
 שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְשׁוֹבְרָן, כְּגוֹן תְּפִיסָה בְּכַבְּלֵי בְּרִזָּל אוֹ
 חוֹלָאֵת, חֵס וְשָׁלוֹם, וְכִיּוֹצֵא בְּאֵלֶּה רַבּוֹת, כִּי בּוֹדָאֵי
 יֵשׁ מְנִיעוֹת הַרְבֵּה, חֵס וְשָׁלוֹם, בְּזֶה הָעוֹלָם, שְׂאֵין בְּיַד

הָאָדָם לְשׁוֹבְרָן בְּשׁוּם אָפֶן, וְאִם-כֵּן מֵה תּוֹעִיל לוֹ אִזְ הַעֲקֻשָׁנוֹת שָׁלוֹ? עַל-כֵּן עָקַר הַעֲקֻשָׁנוֹת דְּקַדְשָׁה הוּא רַק בְּרָצוֹן, שְׂאֶפְלוֹ אִם רוֹאֵה שְׂמוֹנְעִין אוֹתוֹ בְּאֶלְפֵי וּרְבָבוֹת מְנִיעוֹת, שְׂנַדְמָה לוֹ שְׂאֵי אָפֶשֶׁר לְשׁוֹבְרָן בְּשׁוּם אָפֶן, אֶף-עַל-פִּי-כֵן לֹא יַחְלִישׁ וְלֹא יִרְפֶּה אֶת רָצוֹנוֹ מִחֲמַת זֶה, חֵס וְשָׁלוֹם, אֲדַרְבֵּה הוּא יַעֲשֶׂה אֶת שָׁלוֹ, וְיִרְצֶה בְּכָל פַּעַם בְּרָצוֹן חֲזַק יוֹתֵר, כִּי הַחֶשֶׁק וְהַרְצוֹן צָרִיף שְׂיִהְיוּ כְּפִי הַמְּנִיעָה, וְאִז אִם יִהְיֶה עֲקָשָׁן בְּרָצוֹן לְבָלִי לְהַנִּיחַ אֶת הַרְצוֹן דְּקַדְשָׁה בְּשׁוּם אָפֶן, אֶף אִם מְפִילִים אוֹתוֹ כְּמוֹ שְׂמִפְלִין אוֹתוֹ, חֵס וְשָׁלוֹם, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, אִז סוּף כָּל סוּף יַעֲזְרוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְבַטֵּל כָּל הַמְּנִיעוֹת, וְיִזְמַן לוֹ כָּל מֵה שְׂצָרִיף לְעַבֹדַת הַשֵּׁם וְלְדַבְרִים שְׂבִקְדָשָׁה שֶׁהוּא רוֹצֶה לַעֲשׂוֹת, כִּי הַמְּנִיעָה לֹא הִיְתָה רַק בְּשִׁבִיל הַנְּסִיּוֹן — לְנִסּוֹת אוֹתוֹ אִם יַעֲזֹב וְיִנִּיחַ אֶת הַחֶשֶׁק וְהַרְצוֹן דְּקַדְשָׁה מִחֲמַת הַמְּנִיעָה, וּכְשֶׁהוּא עֲקָשָׁן בְּדַעְתּוֹ וְעוֹמֵד בַּנְּסִיּוֹן, וְאִינוֹ מְנִיחַ אֶת הַחֶשֶׁק וְהַרְצוֹן דְּקַדְשָׁה בְּשׁוּם אָפֶן, אִזִּי בּוֹדָאֵי יִשְׁבֹּר אֶת כָּל הַמְּנִיעוֹת וְיִזְכֶּה לְהוֹצִיא כָּל הַדְּבָרִים שְׂבִקְדָשָׁה שְׂרוֹצֶה לַעֲשׂוֹת מֵהַכַּח אֶל הַפַּעַל, וְעַל-יְדֵי-זֶה דִּיקָא זְכוּ עִם יִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, הִינּוּ עַל-יְדֵי תַקְּףָה הַרְצוֹן וְהַפְּסוּפִים שְׂהִיוּ לָהֶם אַחֲרָיו יִתְבָּרַךְ כְּפִי שֶׁהָאִיר בָּהֶם מִשֶּׁה רַבְּנוּ, אֶף שְׂנַכְשָׁלוֹ כְּמוֹ שְׂנַכְשָׁלוֹ בְּחֻטָּא הָעֶגְלָה, עִם כָּל זֹאת לֹא

הניחו את הרצון החזק שלהם, נמצא שעקר העקשנות דקדשה, באפן שלא יוכל למונעו מהעקשנות שלו שום דבר הוא רק ברצון, כי הרצון הוא חפשי, ואי אפשר לשום מניעה להתגבר עליו, כי איך שימנעו אותו, אף-על-פי-כן הוא רוצה לעשות את שלו, ואדרבה כל מה שמונעין אותו יותר, הוא מתגבר ברצון חזק ביותר, והעקר — שיהיה עקשן גדול בזה, ולא יניח ולא ירפה בעצמו, חס ושלום, את הרצון מחמת התגברות המניעות, ואז בודאי יעבר על הכל בשלום, ואז עקר התפארותו יתברך, שהוא מתפאר בנו — שאנו חזקים כל-כך ברצון ובחשק דקדשה, וכל אחד מישראל בוער ברצון חזק לזכות לעבודת השם באמת, כי העבודה בעצמה — לסור מרע ולעשות טוב, זה הכל מאתו יתברך, כמו שאמרו חכמינו הקדושים (קדושין ל:): אלמלא הקדוש-ברוך-הוא עוזרו, לא יכול לו, ועקר ההתפארות היא רק ברצון דקדשה שלנו, וזה בחינת מה שאנו אומרים קדם כל מצוה: הריני מוכן ומזמן לקיים מצות ציצית או תפלין וכיוצא, כי זוהי בחינת רצון, שאנו מודיעים ומגלים בפינו רצוננו וכסופינו החזק לקיים מצוותיו יתברך, כי אין לנו כח לקימן פראוי בשלמות, רק אף-על-פי-כן אנו מוכנים ומזמנים ברצון חזק לקיים המצוה, ואז המצוה

נַעֲשִׂית מִמִּילָא בְּסִיּוּעַ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי הִבָּא לְטָהַר
 מְסִיעֵין לוֹ, וְהַכֹּל מֵאֲתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעַקֵּר עֲבוּדְתָנוּ הִיא
 הָרְצוֹן — לְכֹסֵף וְלְהַשְׁתוֹקֵק וְלִרְצוֹת בְּרְצוֹן חֲזַק אַחֲרָיו
 יִתְבָּרַךְ; וְעַל-כֵּן דַּע לְךָ, אֱהוּבִי, בְּנִי, שְׁעַקֵּר הַתְּגַבְרוֹת
 עַל הָאוֹיְבִים, שְׁהֵם הַמוֹנְעִים מִן הַדְּבָרִים שֶׁבְקָדְשָׁה,
 הוּא רַק עַל-יְדֵי תַקְוָה הַעֲזוּת וְהַעֲקֻשְׁנוֹת בְּחַשְׁקֵךְ וּבְרְצוֹן
 דְקָדְשָׁה, שְׁרוּצָה וּמִשְׁתוֹקֵק אַחֲרָיו יִתְבָּרַךְ, וּבְזֶה תְלוּי
 כָּל הַנְּצַחוֹן שְׁלוֹ.

ה.

צְרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֱהוּבִי, בְּנִי הַיָּקָר, אֲשֶׁר אָנוּ מְצוּיִם
 לוֹמַר בְּכָל יוֹם פְּעַמִּים עָרַב וּבִקֵּר "קְרִיאַת שְׁמַע", לְיַחַד
 אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עָלֵינוּ, שְׁנַדַּע וְנֶאֱמִין בְּאַחַדוֹתוֹ
 יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁר הוּא נִמְצָא וּבִלְעָדָיו אֵין שׁוּם נִמְצָא,
 וְכָל הַבְּרִיאָה כְּלָה נִבְרָאָה יֵשׁ מֵאֵין רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ
 לְבַד, וְזֶה עַקֵּר מְצוֹת "קְרִיאַת שְׁמַע", שֶׁהִיא אֲמוּנַת
 הָרְצוֹן שֶׁהַכֹּל מִתְנַהֵג רַק בְּרְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, לְהַמְשִׁיךְ
 עָלֵינוּ הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת בְּכָל יוֹם מִמְּחֵדֵשׁ בְּחִינַת
 (פְּסִיקְתָא זוּטָא וְאַתְחִנּוּן ו, ו): "בְּכָל יוֹם יִהְיֶה בְּעֵינֶיךָ
 כְּחֵדָשִׁים", וְלְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ הָרְצוֹן דְקָדְשָׁה וּלְקַשֵּׁר
 כָּל מַחְשְׁבוֹתָיו וְלִבּוֹ וְדַעְתּוֹ לְרְצוֹן הַזֶּה, שֶׁתְּהִיָּה תָמִיד
 כָּל תְּשׁוּקָתוֹ וְכִסּוּפָיו וְרְצוֹנוֹ חֲזַק רַק לְתַכְלִית הָאֲמִתִּית

הנצחית, ולהוסיף בכל פעם מחדש להתחזק ברצון
 דקדושה, בכל פעם יותר ויותר, ואף אם עובר עליו מה
 שעובר, אף-על-פי-כן אל ירפה את הרצון בשום אפן
 שבעולם, והעקר שצריך להאמין, שבכל יום נעשות
 חדשות לגמרי, על-כן צריכים להמתין ולהמתין עד
 שיגיע יום ישועתו, כי השם יתברך מצמיח ישועות
 חדשות בכל יום, כי כל מה שברא ונתחדש יום
 אחר, נתוספת ונתחדשת קדושה יתרה מלמעלה, כי רק
 בשביל זה השם יתברך מקיים עולמו, ובטובו מחדש
 בכל יום מעשה בראשית, כדי לעורר אותנו להתחדש
 בכל יום ויום ברצונות חדשים וחזקים להשם יתברך,
 וזה בחינת טהרת הטמאים שתלויה בימים, כי יש
 שטעונין רק הערב שמש, הינו שגמר טהרתם וישועתם
 תלוי עד שיבוא היום שלאחריו, ויש שטעונין שבועה
 ימים לטהרתם, וכשיצאו ישראל ממצרים ספרו שבועה
 שבתות תמימות עד שזכו לקבלת התורה, והעקר
 להתחזק בכל אלו הימים שאינו זוכה עדין לשלמות
 טהרתו שהיא בחינת קבלת התורה, אף-על-פי-כן
 יתחזק בהם בכל יום ויום ברצונות חזקים חדשים,
 ויהיה חזק בזה מאד מאד בכל מה שיעבר עליו עד
 שיזכה ליום ישועתו, וטהרתו בשלמות, ויש שעקר
 גמר טהרתו יזכה רק אחר ביאת שמשו לגמרי, הינו

אחר פטירתו מן העולם שזה בחינת "ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים" (ויקרא כב, ז), שהוא חלקו הטוב לעולם הבא, שיזכה אליו יתברך אחר ביאת שמשו, ולא יצטרך להתגלגל ולסבל מה שצריך לסבל מי שלא הכין את עצמו כל ימי חייו, ולא חזק עצמו להמשיך על עצמו הרצונות הקדושים בכל יום ויום, כי אז ביום האחרון מתקבץ כל מה שחטף טוב בזה העולם, וכל רצון ו"רצון טוב" שהיה לו בכל יום ויום כל ימי חייו, ורק זה הוא תקותו והשארתו לנצח.

ו.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, כשאדם רוצה באמת רק את הרצון דקדשה להתקרב להשם יתברך, הוא כבר אינו צריך לבקש משום אדם, ואינו צריך ללמד משום אדם, כי רק הרצון דקדשה בעצמו יודיע לו מה לעשות, כי כשאדם רוצה וכוסף ומשתוקק אחריו יתברך בכלות הנפש, אז נפתחים לו שערים חדשים במחו, וזוכה להשיג השגות חדשות, ובא לידי השפלות, שמבין דברים כאלו שאף פעם לא הבין, כי מעלת הרצון והפסופים עולה על הכל, וכל מה שהאדם כוסף יותר אחריו יתברך, על-ידי-זה הוא בא אל רצון יותר חזק, וכל מה שנתחזק אצלו הרצון ונכלל

בְּרָצוֹן שֶׁבְּרָצוֹנוֹת, כְּמו־כֵּן יִפְתָּחוּ מִחוּ וְדַעְתּוֹ, וּמִשְׁכִּיל
 בְּהַשְׁפָּלוֹת שְׂאֵי אֶפְשֶׁר לְהִבִּין בְּלֵי רָצוֹנוֹת, וְהַכֶּלֶל הוּא,
 כִּי הָרָצוֹן הוּא הַפּוֹתַח אֶת כָּל הַשְּׁעָרִים הַנְּעוּלִים, כִּי
 הָרָצוֹן הוּא עוֹלָם הַחֲרוֹת, וְתַכְףּ וּמְיָד כְּשֶׁאָדָם רוֹצֵה רַק
 אֶת רָצוֹנוֹ יִתְבַּרֵךְ, עַל-יְדֵי-זֶה נִתְרַחֵב לְבוֹ וְדַעְתּוֹ, וּמִבִּין
 לְמוֹדִים עֲמָקִים אֲשֶׁר לֹא הָיָה יָכוֹל לְהִבִּין בְּלֵי רָצוֹנוֹת
 וְכִסּוּפִים וְהַשְׁתּוֹקָקוֹת אַחֲרָיו יִתְבַּרֵךְ; וְעַל-כֵּן רָאָה,
 אֱהוֹבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, לְחַזֵּק אֶת עֲצָמָךְ בְּכָל מִינֵי אֶפְנִים
 שֶׁבְּעוֹלָם לְהִיּוֹת חֲזָק בְּרָצוֹנוֹת וּבְכִסּוּפִים, וְתִרְגֵּל אֶת
 עֲצָמָךְ לְהוֹצִיא אֶת הָרָצוֹנוֹת מִפִּידָה, וּתְסַפֵּר לוֹ יִתְבַּרֵךְ אֶת
 כָּל מַה שֶּׁאִתָּה רוֹצֵה, וְתִדַּע וְתִאֲמִין אֲשֶׁר כָּל דְּבוּר וְדְבוּר
 הוּא הַצְּלָחָה נְצַחִית, הַצְּלָחָה כְּזוֹ, שְׂאִין לְתֹאֵר וְאִין
 לְשַׁעַר כָּלֵל, כִּי בְּזֶה שֶׁאָדָם מוֹצִיא מִפִּיו אֶת הָרָצוֹנוֹת
 וְהַכִּסּוּפִים, עַל-יְדֵי-זֶה בּוֹנֶה לְעֲצָמוֹ הַיְכָלוֹת וְכָלִים
 לְהַשִּׁיג בָּהֶם אֶת הַמַּחִין וְהָאוֹרוֹת הָעֲלִיוֹנִים; אֲשֶׁרִי מִי
 שֶׁרוֹצֵה וְכוֹסֵף וּמִשְׁתּוֹקֵק תָּמִיד אַחֲרָיו יִתְבַּרֵךְ, וּמוֹצִיא
 מִפִּיו אֶת הַכִּסּוּפִים וְהָרָצוֹנוֹת שֵׁישׁ לוֹ, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה
 יִזְכֶּה לְחֹזֵר בְּאֵמֶת בְּתִשׁוּבָה, כִּי עָקֵר הַתִּשׁוּבָה תְּלוּי
 כְּפִי הָרָצוֹנוֹת וְהַכִּסּוּפִים שָׁלוֹ, וְכִפִּי הַהִתְחַזְּקוֹת שָׁלוֹ
 שֶׁמִּחֲזָק אֶת עֲצָמוֹ לְרָצוֹת בְּרָצוֹנוֹת חֲזָקִים, וּמוֹצִיאֵם
 מִפִּיו, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה יִפְתָּחוּ לוֹ שְׁעָרֵי הַשְּׁכָל וְהַדַּעַת,
 וְיִזְכֶּה בְּאֵמֶת לְהַשִּׁיג בְּמִשְׁפָּלוֹת, וְיִחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה;

ועל-כן אשרי מי שתמיד כוסף ברצונות ובכסופים
אחריו יתברך, שאז הוא כלול לגמרי בו יתברך.

ז.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר אין בלעדיו
יתברך כלל, והוא יתברך מחיה ומתיה ומקיים כל
הבריאה כלה, ודומם, צומח, חי, מדבר. הכל לכל אין
סוף ברוך הוא, ועל-כן אין שום תכלית אחרת בזה
העולם, רק להתחזק ברצונות ובכסופים ובהשתוקקות
אמתית אחריו יתברך, וכל מחשבתו ומהותו יהיו איה
זוכים להכליל בו יתברך, ואז אפלו שיהיה הכי גרוע
והכי מלכלך והכי רחוק, גם-כן יזכה לחזר בתשובה
שלמה, על-ידי תקף הרצון והכסופים אחריו יתברך,
כי מעלת הרצון והכסופים אליו יתברך, זה אין לתאר
ואין לשער כלל, כי מזכך את האדם מבית ומבפנים,
כי עקר הטוב והענג בעולם הזה ובעולם הבא הוא
רק הרצון, דהינו כשנמלא רצונו, שהכל מתנהג עמו
כרצונו יתברך, וזה מובן לכל משכיל, כי כל זמן שלא
נתמלא רצונו, אזי חסר לו, ודואג עוד יותר בבחינת
"מרבה נכסים מרבה דאגה" (אבות ב, ז), ועל-כן באמת
האדם מלא פעם ומכאובות כל ימיו, כי אי אפשר
שימלא האדם רצונו בזה העולם שהוא מלא חסרונות,

מחמת קנאה ותאוה וכבוד ודאגות מדאגות שונות בגוף ונפש וממון ממנו בעצמו, מבני ביתו והסמוכים אליו, ומשאר בני העולם, על-כן באמת אין שום טוב בעולם, כי אם כשזוכה להארת הרצון, שתהיה כל מגמתו וכל חפצו ורצונו ותשוקתו רק להשם יתברך להפלל ברצון שברצונות, שזה הרצון נשאר קים לעולם ועד, וכל נקדה טובה שיזכה על-ידי-זה הרצון, ואפלו אם לא יזכה לכלום, חס ושלום, זה הרצון בעצמו הוא יקר ועולה על כל מחמדי תבל, והכל אין ואפס לגמרי נגד נקדה אחת מהרצון הטוב הזה, ואי אפשר לבאר את זה כלל, כי הוא לכל חד כפי מה שמשער בלבו, ומי שממשיך את עצמו לרצון הזה בעולם הזה, רק הוא זוכה לחיים, ואשרי לו גם בעולם הזה, כי אין שום חיים וטוב בזה העולם רק תורה ותפלה ומעשים טובים, והעקר הוא ה"רצון הטוב" שעולה על הכל, ומכל שכן בעולם הבא, ששם עקר שעשוע עולם הבא, הוא רק הארת הרצון, שהוא בחינת "מה רב טובך אשר צפנת ליראיך" (תהלים לא, כ); אשרי מי שמכניס את עצמו בתוך העבודה הקדושה הזו של רצונות וכסופים, והוא תמיד כוסף ומשתוקק אחריו יתברך, שאז נכון לבו יהיה ובטוח, שבוודאי סוף כל סוף יצא מהרע והחשך שנלכד בו, ויזכה להפלל בו יתברך

בְּאֵמֶת, וְיִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ עֲרֵבוֹת, נְעִימוֹת, יְדִידוֹת, זִיו,
חַיִּית אֱלֻקוֹתוֹ? תְּבָרֵךְ; אֲשֶׁר־י לֹא!

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!